

1.

De kraaien hadden zich als een zwarte donsdeken op het lichaam verzameld.

Ik hield de hand van mijn zusje, Alva, vast.

‘Wat is dát?’ vroeg ze. Haar stem trilde, maar ze zette moedig een stap naar voren.

De kraaien vlogen massaal op en krasten hees terwijl ze over het bos wegwiekten.

‘Het is maar een ree,’ antwoordde ik. ‘Het is niet erg.’

Alva sloeg allebei haar handen voor haar mond. Haar ogen waren groot en bang.

‘Ik wil hier niet zijn,’ fluisterde ze zacht achter haar vingers.

Ik knielde neer naast de ree en raakte het dode dier aan. Mijn hand werd rood van het bloed.

‘Bah!’ riep Alva uit.

‘Niet zo hard, Alva, je moet fluisteren,’ zei ik en ik veegde mijn hand af aan mijn broek. Die was toch al zwart en stijf van het vuil. Een beetje bloed maakte geen verschil.

‘Kom.’

We liepen verder door het bos.

De bomen torenden boven ons uit, ze bogen hun toppen naar elkaar toe en fluisterden zacht. De bodem was bedekt met dennennaalden die het geluid van onze stappen absorbeerden. Alleen de vogels doorbraken de stilte, met hun schelle kreten die door de lucht galmden.

Toen opende het bos zich en we kwamen uit op een heuvel. We stonden helemaal onbeschut, met het witte maanlicht als een zoeklicht op ons gericht.

‘O! Kijk daar!’ riep Alva en ze wees naar de zee. ‘Een boot!’

‘Niet roepen!’ siste ik en ik trok haar op haar hurken, uit het zicht.

Ik tuurde naar de zwarte, schuimende zee en zag het grote vrachtschip dat in de verte voorbijgleed. Te ver om ons te kunnen zien. Ons te kunnen redden.

Ik trok Alva met me mee. Ze sjokte achter me aan.

‘Ik ben moe,’ klaagde ze, ‘en ik heb buikpijn.’

Alles wat we de afgelopen dagen hadden gegeten was een pak haverkoekjes dat we met z’n tweeën had-

den gedeeld en bosbessen die we onderweg hadden gevonden. Ik was ook moe, ik had ook buikpijn van de honger.

‘We kunnen nu niet stoppen,’ verzuchtte ik. ‘Het is nog ver naar Djupevik, en de ree...’

Nee, ik kon haar niet vertellen dat de ree nog warm was geweest, dat het dier nog maar pas geleden was gedood. We liepen gevaar.

‘Ja, maar ik heb honger!’ zei Alva, en haar onderlip trilde. ‘Ik wil nú eten.’

‘Hier,’ zei ik en ik gaf haar de waterfles. We hadden die even daarvoor in een beek gevuld. Het water smaakte naar mos, maar het vulde de maag. Alva nam een grote slok en trok een vies gezicht toen ze doorslikte.

‘Kom,’ zei ik en ik kneep in haar hand. ‘Nog even verder, oké? Straks rusten we uit.’

‘Arme ree,’ zei Alva na een tijdje. ‘Wie heeft hem doodgemaakt?’

‘Reeën worden de hele tijd door andere dieren doodgemaakt,’ zei ik. ‘Wolven en beren en zo. Dat is heel normaal.’

‘Maar er zijn hier geen wolven en beren,’ protesteerde Alva. ‘Dat heb je zelf gezegd! Toen ik bang was. Dat heb je gezegd!’

‘Een vos, dan. Het was vast een vos,’ zei ik.

Alva knikte en glimlachte opgelucht. Een vos. Voor vossen was ze niet bang.

Ze vertrouwde op mij. Haar grote broer, die zo moedig was en rustig bleef.

Haar grote broer, die loog.

Vossen laten geen dubbele rijen smalle, diepe beetsporen na. Niet zoals de sporen die ik op de buik van de ree had gezien. Die ik met mijn hand verborg, zodat Alva ze niet zou zien.

Zulke sporen maakten alleen de beesten waarvoor we op de vlucht waren.

2.

Er kwam iemand aan!

Plotseling hoorden we knappende twijgen.

Takken die aan de kant geduwd werden en die terugzwiepten wanneer iemand zich erlangs had gewrongen.

Snelle stappen door het bos.

In onze richting.

We zetten het op een lopen.

We baanden ons een weg door een wirwar van droge takken en struiken die in ons gezicht sloegen. Door een moeras, zonder te kijken waar we onze voeten neerzetten. We stapten in het water, werden allebei nat en renden met soppende sokken en schoenen een helling op die bedekt was met heide en een paar prikstruiken, over een heuvel, en nog een helling af. Ik

struikelde over een steen en trok Alva mee in mijn val. We vielen, rolden naar beneden, heide en takken in onze gezichten en monden, maar we hadden geen tijd om te blijven liggen, we hadden geen tijd om te voelen of we ons pijn hadden gedaan. Zelfs Alva begreep dat. We stonden meteen weer op.

We moesten verder rennen, zo snel we konden, zolang we het volhielden.

Maar ten slotte konden we niet meer. Je lichaam kan een hele tijd teren op alleen angst, maar op een gegeven moment houdt het ermee op. Je lichaam heeft eten en rust nodig.

We waren zo moe, zo vreselijk moe.

Alva was zo klein.

‘We moeten ons verstoppen,’ fluisterde ik.

We vonden een stapel keien, overgroeid met mos en bramenstruiken. Ik wurmde me achterstevoren tussen twee grote stenen en trok Alva voorzichtig met me mee. De bramenstruiken leken wel opgerold prikkeldraad, ze bleven aan onze kleren hangen en krasten in onze blote huid. Er was zo weinig plaats tussen de stenen dat ik bijna niet kon ademen. Alva zat boven op me, en ik voelde haar hartslag door haar lichaam gaan als de slinger van een ouderwetse klok. Er kwam iets tussen de bomen tevoorschijn. Het bleef aan de overkant van het moeras staan.

Alva jammerde zachtjes, en ik legde een hand over

haar mond, de andere over die van mij.

Binnen in mij voelde de angst als een grote, zwarte vogel. Hij fladderde panisch met zijn vleugels. Maar ik gaf geen kik.

We hoorden stappen door het moeras. Smakkende geluidjes van de gaten die zich daarna weer vulden.

We hoorden iets ademen, gierend en zwaar door een halfopen bek vol lange, spitse tanden.

Het kwam steeds dichterbij.

Bleef vlak bij de hoop keien staan.

In het licht van de maan, tussen de stenen en de bra-menstruiken door, kon ik zijn poten zien. Ze waren lang en bedekt met een gladde, zwarte vacht. Zijn klauwen waren verborgen onder het gras. Langs zijn zijden hingen twee lange, slanke voorpoten met dikke nagels, opgekruld in een spiraal.

Als het boos wordt, slaat het zijn nagels uit tot lange, scherpe zwaarden.

Dat had ik gezien toen ze mama vermoordden.